

Abdullah Öcalan:

Democratic Confederalism

©Abdullah Öcalan, 2011

©International Initiative Edition

International Initiative "Freedom for Abdullah Öcalan-Peace in Kurdistan"

P.O. Box 100511

D-50445 Cologne

www.freeocalan.org

email: info@freeocalan.org

Έκδοση στα ελληνικά: Εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες, 2017

isbn: 978-960-9775-23-6

Abdullah Öcalan

**ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ
ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΣΜΟΣ**

Περιεχόμενα

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ	9
II. ΤΟ ΕΘΝΟΣ-ΚΡΑΤΟΣ	11
Α. Βασικά Στοιχεία	11
1. Έθνος-Κράτος και Εξουσία	12
2. Το Κράτος και οι Θρησκευτικές του Καταβολές	13
3. Η Γραφειοκρατία και το Έθνος-Κράτος	14
4. Έθνος-Κράτος και Ομοιογένεια	15
5. Έθνος-Κράτος και Κοινωνία	16
Β. Τα Ιδεολογικά Θεμέλια του Έθνους-Κράτους	17
1. Εθνικισμός	17
2. Θετικιστική Επιστήμη	18
3. Σεξισμός	19
4. Θρησκευτικότητα	21
Γ. Οι Κούρδοι και το Έθνος-Κράτος	21
III. Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΣΜΟΣ	23
Α. Συμμετοχή και Ποικιλομορφία του Πολιτικού Τοπίου.	23
Β. Η Κληρονομιά της Κοινωνίας και η Συσσώρευση Ιστορικής Γνώσης	24

Γ. Ηθική και Πολιτική Κοινωνία	25
Δ. Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός και ένα Δημοκρατικό Πολιτική	27
Ε. Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός και Αυτοάμυνα.	29
ΣΤ. Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός εναντίον του Αγώνα για την Ηγεμονία	31
Ζ. Παγκόσμια Δημοκρατική Συνομοσπονδιακή Ένωση.	32
Η. Συμπέρασμα	32
IV. ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΣΜΟΥ	35
V. ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΣΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΙΘΑΝΕΣ ΛΥΣΕΙΣ	37
Λίγα λόγια για τον συγγραφέα	52
Λίγα λόγια για τη Διεθνή Πρωτοβουλία.	53
Δημοσιεύσεις του Αμπντουλάχ Οτσαλάν	

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Για περισσότερα από τριάντα χρόνια, το Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν (ΡΚΚ) αγωνίζεται για τα νόμιμα δικαιώματα του κουρδικού λαού. Ο αγώνας μας, η πάλη μας για απελευθέρωση, έχει μετατρέψει το Κουρδικό Ζήτημα σε διεθνές ζήτημα, που επηρεάζει ολόκληρη την περιοχή της Μέσης Ανατολής και έχει φέρει πιο κοντά την εξεύρεση μιας λύσης.

Όταν δημιουργήθηκε το ΡΚΚ, τη δεκαετία του 1970, το διεθνές ιδεολογικό και πολιτικό περιβάλλον χαρακτηριζόταν από τον διπολικό κόσμο του Ψυχρού Πολέμου και τη σύγκρουση ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και το καπιταλιστικό στρατόπεδο. Το ΡΚΚ αντλούσε τότε έμπνευση από τα αναδυόμενα κινήματα αποαποικιοποίησης σε ολόκληρο τον κόσμο. Σε αυτό το πλαίσιο προσπαθήσαμε να βρούμε τον δικό μας δρόμο, σύμφωνα με την ιδιαίτερη κατάσταση της πατρίδας μας. Το ΡΚΚ ποτέ δεν θεώρησε το Κουρδικό Ζήτημα ως ένα απλό πρόβλημα εθνικής καταγωγής ή εθνικής ανεξαρτησίας. Αντιθέτως, πιστεύαμε πως αποτελεί ζήτημα δημοκρατίας και επαναστάσης. Αυτοί οι στόχοι έχουν καθορίσει όλο και περισσότερο τις δράσεις μας, από τη δεκαετία του 1990.

Αναγνωρίσαμε επίσης, μια σχέση αιτιώδους συνάφειας ανάμεσα στο Κουρδικό και την παγκόσμια κυριαρχία του σύγχρονου καπιταλιστικού συστήματος. Καμία λύση δεν

θα ήταν εφικτή, χωρίς την αμφισβήτηση αυτής της σχέσης. Ειδήλλως, θα εμπλεκόμασταν σε νέες σχέσεις εξάρτησης. Μέχρι εκείνη τη στιγμή έμοιαζε να υπάρχει μόνο μία βιώσιμη λύση σε ζητήματα εθνικής καταγωγής και ανεξαρτησίας, όπως το Κουρδικό, τα οποία είχαν τις ρίζες τους στην ιστορία και τα θεμέλια της κοινωνίας: η δημιουργία ενός έθνους-κράτους, κατά το πρότυπο της καπιταλιστικής νεωτερικότητας.

Ωστόσο, δεν πιστέψαμε ότι θα μπορούσε κάποιος από τα ήδη υπάρχοντα πολιτικά σχέδια, να βελτιώσει πραγματικά την κατάσταση των λαών στην Μέση Ανατολή. Δεν ήταν οι εθνικισμοί και τα έθνη-κράτη οι υπεύθυνοι για τόσα προβλήματα στην Μέση Ανατολή;

Ας ρίξουμε λοιπόν, μια πιο κοντινή ματιά στο ιστορικό υπόβαθρο αυτού του μοντέλου και ας δούμε, αν μπορούμε να σχεδιάσουμε μια λύση, που να αποφεύγει την παγίδα του εθνικισμού και να ταιριάζει καλύτερα με την κατάσταση στην Μέση Ανατολή.

II. ΤΟ ΕΘΝΟΣ-ΚΡΑΤΟΣ

A. Βασικά Στοιχεία

Με τη μετάβαση από τη νομαδική ζωή στη μόνιμη εγκατάσταση, οι άνθρωποι άρχισαν να διαμορφώνουν μια ιδέα της περιοχής όπου κατοικούσαν, της έκτασης και των ορίων της, τα οποία υπαγορεύονταν κυρίως από τη φύση και από τα χαρακτηριστικά του τοπίου. Οι φατρίες και οι φυλές που βρίσκονταν εγκατεστημένες για πολύ καιρό σε μια περιοχή, ανέπτυξαν τις έννοιες της κοινής ταυτότητας και της πατρίδας. Τα όρια ανάμεσα σε αυτό που οι φυλές θεωρούσαν περιοχή τους, δεν αποτελούσαν ακόμη σύνορα. Το εμπόριο, ο πολιτισμός και η γλώσσα δεν διαμορφώνονταν από αυτά τα εδαφικά όρια, τα οποία παρέμειναν ευέλικτα για πολύ καιρό. Φεουδαρχικές δομές επικράτησαν σχεδόν παντού κι εφεξής δυναστικές μοναρχίες ή μεγάλες πολυεθνικές αυτοκρατορίες αναπτύχθηκαν, όπως η Ρωμαϊκή, η Αυστροουγγρική, η Οθωμανική ή η Βρετανική Αυτοκρατορία, με διαρκώς μεταβαλλόμενα σύνορα και πολλές διαφορετικές γλώσσες και θρησκευτικές κοινότητες. Επέζησαν για μεγάλα χρονικά διαστήματα και υπέμειναν πολλών πολιτικών αλλαγών, επειδή η φεουδαρχική τους βάση τους επέτρεπε να διανέμουν την εξουσία με τρόπο ευέλικτο, σε ένα ευρύ φάσμα μικρότερων, δευτερευόντων κέντρων εξουσίας.

1. Έθνος-Κράτος και Εξουσία

Με την εμφάνιση του έθνους-κράτους, το εμπόριο κι η οικονομία πίεσαν για πολιτική συμμετοχή κι ακολούθως η εξουσία τους προστέθηκε στις παραδοσιακές κρατικές δομές. Η ανάπτυξη του έθνους-κράτους στις απαρχές της Βιομηχανικής Επανάστασης, περισσότερο από 200 χρόνια πριν, συνοδεύτηκε από την ανεξέλεγκτη συσσώρευση κεφαλαίου από τη μια πλευρά, και την απρόσκοπτη εκμετάλλευση του ραγδαία αυξανόμενου πληθυσμού από την άλλη. Η νέα αστική τάξη που προέκυψε από αυτήν την επανάσταση, θέλησε να συμμετέχει στις πολιτικές αποφάσεις και τις κρατικές δομές. Ο καπιταλισμός, το νέο οικονομικό τους σύστημα, μετατράπηκε έτσι σε έμφυτο συστατικό στοιχείο του νέου έθνους-κράτους. Το έθνος-κράτος χρειαζόταν την αστική τάξη και τη δύναμη του κεφαλαίου, για να αντικαταστήσει το παλιό φεουδαρχικό καθεστώς και την ιδεολογία του, που βασιζόταν σε φυλετικές δομές και κληρονομημένα δικαιώματα, με μια νέα εθνική ιδεολογία, που θα ένωνε όλες τις φυλές και τις φατρίες υπό τη στέγη του έθνους. Έτσι, ο καπιταλισμός και το έθνος-κράτος συνδέθηκαν τόσο στενά, που ήταν αδύνατο να φανταστεί κανείς την ύπαρξη του ενός, χωρίς την ύπαρξη του άλλου. Κατά συνέπεια, το κράτος όχι μόνο δεν επέβαλε κυρώσεις στην εκμετάλλευση αλλά, αντιθέτως, την ενθάρρυνε και τη διευκόλυνε.

Όμως, πάνω απ' όλα, το έθνος-κράτος πρέπει να ειδωθεί ως η υπέρτατη μορφή εξουσίας. Καμια από τις άλλες μορφές κράτους δεν έχει αναπτύξει τέτοια δυνατότητα εξουσίας. Ένας από τους κυριότερους λόγους γι' αυτό είναι ότι τα ανώτερα τμήματα της μεσαίας τάξης έχουν συνδεθεί, όλο και περισσότερο, με τη διαδικασία εδραίωσης μονοπωλίων. Το ίδιο το έθνος-κράτος αποτελεί το πιο εξελιγμένο

και πλήρες μονοπώλιο· είναι η πλέον προηγμένη ένωση μονοπωλίων στο εμπόριο, τη βιομηχανία, τα δημοσιονομικά και την εξουσία. Θα μπορούσε κανείς να θεωρήσει και το ιδεολογικό μονοπώλιο, ως αναπόσπαστο τμήμα του μονοπωλίου της εξουσίας.

2. Το Κράτος και οι Θρησκευτικές του Καταβολές

Οι θρησκευτικές καταβολές του κράτους έχουν ήδη συζητηθεί λεπτομερώς. Πολλές σύγχρονες πολιτικές ιδέες και έννοιες πηγάζουν από θρησκευτικές ή θεολογικές ιδέες ή δομές. Στην παραγματικότητα, αν κανείς κοιτάξει πιο προσεκτικά, συνειδητοποιεί ότι οι πρώτες κοινωνικές ταυτότητες της ιστορίας ήταν προϊόντα θρησκείας ή ιερού φαντασιακού. Εξασφάλισαν την ιδεολογική συνοχή για πολλές φυλές και άλλες προ-κρατικές κοινότητες και καθόρισαν την ύπαρξή τους, ως κοινότητες.

Αργότερα, όταν οι κρατικές δομές είχαν ήδη εξελιχτεί, οι παραδοσιακές σχέσεις ανάμεσα στο κράτος, την εξουσία και την κοινωνία άρχισαν να αποδυναμώνονται. Οι ιδέες και πρακτικές περί θείου και ιερότητας, που ήταν παρούσες στις απαρχές της κοινότητας, άρχισαν να χάνουν όλο και περισσότερο τη σημασία τους στη διαμόρφωση της κοινής ταυτότητας και μετατέθηκαν σε δομές εξουσίας, όπως οι μονάρχες ή οι δικτάτορες. Το κράτος και η εξουσία του ήταν το αποτέλεσμα της θείας βούλησης και ο ηγέτης γινόταν ελέω Θεού βασιλιάς. Εκπροσωπούσε τη θεϊκή εξουσία επί της γης.

Σήμερα, τα περισσότερα νεωτερικά κράτη αυτοαποκαλούνται κοσμικά, ισχυριζόμενα ότι τα δεσμά που ένωναν τη θρησκεία και το κράτος έχουν κοπεί και ότι η θρησκεία δεν αποτελεί πλέον τμήμα του κράτους. Ωστόσο, μπορεί εύλογα να πει κανείς, ότι αυτή είναι ημισή αλήθεια. Ακόμα

κι αν οι θρησκευτικές αρχές ή οι αντιπρόσωποι του κλήρου δεν συμμετέχουν πια στη λήψη πολιτικών και κοινωνικών αποφάσεων, ασφαλώς και τις επηρεάζουν, στο βαθμό που και οι ίδιοι επηρεάζονται από τις πολιτικές και κοινωνικές ιδέες και εξελίξεις. Επομένως, η μορφή του κοσμικού –ή λαϊκού, όπως ονομάζεται στην Τουρκία– κράτους εμπεριέχει ακόμη θρησκευτικά στοιχεία. Ο διαχωρισμός κράτους και θρησκείας είναι το αποτέλεσμα πολιτικών αποφάσεων, δεν επήλθε φυσικά. Γι' αυτό, ακόμα και σήμερα, η εξουσία και το κράτος παρουσιάζονται ως δεδομένα, ακόμη και θεόσταλα θα μπορούσαμε να πούμε. Έννοιες όπως το κοσμικό κράτος ή η κοσμική εξουσία παραμένουν αμφίσημες.

Το έθνος-κράτος έχει επίσης υιοθετήσει και κάποια στοιχεία προς αντικατάσταση παλαιότερων, που βρίσκονταν ριζωμένα στη θρησκεία: έθνος, πατρίδα, εθνική σημαία, εθνικός ύμνος και πολλά άλλα. Συγκεκριμένα, έννοιες όπως η ενότητα του κράτους και του έθνους, συμβάλλουν στην υπέρβαση των υλικών πολιτικών δομών και, ως τέτοιες, θυμίζουν την προ-κρατική έννοια της ενότητας με τον Θεό. Έχουν αντικαταστήσει το θείο.

Όταν στο παρελθόν, μια φυλή υπέτασσε μια άλλη, τα μέλη της έπρεπε να δοξάσουν τους θεούς των νικητών. Θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε αυτήν τη διαδικασία αποικισμό, ή ακόμη κι αφομοίωση. Το έθνος-κράτος είναι ένα συγκεντρωτικό κράτος με οιονεί θεϊκά χαρακτηριστικά, το οποίο έχει αφοπλίσει πλήρως την κοινωνία και έχει το μονοπώλιο της βίας.

3. Η Γραφειοκρατία και το Έθνος-Κράτος

Από τη στιγμή που το έθνος-κράτος υπερβαίνει την υλική του βάση, τους πολίτες, μετουσιώνεται σε μία ύπαρξη, που ξεπερνά τους πολιτικούς του θεσμούς. Χρειάζεται επιπρό-

σθετους, δικούς του θεσμούς, ώστε να προστατέψει την ιδεολογική του βάση, καθώς και τις νομικές, οικονομικές και θρησκευτικές του δομές. Η προκύπτουσα αστική και στρατιωτική γραφειοκρατία εξαπλώνεται διαρκώς, είναι πολυδάπανη και δεν εξυπηρετεί παρά τη διατήρηση του ίδιου του υπερβατικού κράτους, το οποίο με τη σειρά του δίνει προτεραιότητα στη γραφειοκρατία, εις βάρος του λαού.

Κατά τη διάρκεια της ευρωπαϊκής νεωτερικότητας, το κράτος είχε στη διάθεσή του όλα τα μέσα για να επεκτείνει τη γραφειοκρατία σε όλα τα στρώματα της κοινωνίας. Εκεί εξαπλώθηκε σαν ένας καρκίνος, που μόλυνε όλους τους ζωτικούς συνδέσμους της κοινωνίας.

Η γραφειοκρατία και το έθνος-κράτος δεν μπορούν να ζήσουν η μια χωρίς το άλλο. Αν το έθνος-κράτος είναι η ραχοκοκαλιά της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, ασφαλώς είναι και το κλουβί της φυσικής κοινωνίας. Η γραφειοκρατία του διασφαλίζει την ομαλή λειτουργία του συστήματος, την παραγωγική βάση και το κέρδος για τους συμμετέχοντες οικονομικούς εταίρους, τόσο στα έθνη-κράτη του υπαρκτού σοσιαλισμού όσο και στα αντίστοιχα οικονομικά φιλελεύθερα. Το έθνος-κράτος τιθασεύει την κοινωνία στο όνομα του καπιταλισμού και αποξενώνει την κοινότητα από τα φυσικά της θεμέλια. Οποιαδήποτε ανάλυση επιδιώκει να δώσει τοπικό χαρακτήρα και λύση σε κοινωνικά προβλήματα, οφείλει να εξετάσει λεπτομερώς αυτές τις σχέσεις.

4. Έθνος-Κράτος και Ομοιογένεια

Στην αρχική του μορφή, το έθνος-κράτος επιδίωκε να έχει το μονοπώλιο σε όλες τις κοινωνικές διαδικασίες. Η διαφορετικότητα κι ο πλουραλισμός έπρεπε να καταπολεμηθούν, στρατηγική που οδήγησε σε αφομοίωση και γενοκτονίες.

Το έθνος-κράτος δεν εκμεταλλεύεται μόνο τις ιδέες και το εργατικό δυναμικό της κοινωνίας, δεν αποικίζει μόνο τον ανθρώπινο νου στο όνομα του καπιταλισμού. Αφομοιώνει κάθε μορφή πνευματικότητας και διανοητικής δημιουργίας, κάθε κουλτούρα, ώστε να συντηρήσει τη δική του ύπαρξη. Στοχεύει στη δημιουργία ενός ενοποιημένου εθνικού πολιτισμού, μιας μοναδικής εθνικής ταυτότητας και θρησκευτικής κοινότητας. Κατ' αυτό τον τρόπο επιβάλλει και την ομογενοποιημένη ιθαγένεια. Η ίδια η έννοια του πολίτη έχει προκύψει από την επιδίωξη αυτής της ομοιογένειας. Η ιδιότητα του πολίτη στα πλαίσια της νεωτερικότητας δεν ορίζει παρά τη μετάβαση από την ιδιωτική σκλαβιά, στην κρατική σκλαβιά. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να έχει κέρδος χωρίς αυτούς τους μοντέρνους στρατούς σκλάβων. Η ομογενοποιημένη εθνική κοινωνία είναι η πιο τεχνητή κοινωνία που έχει δημιουργηθεί ποτέ και αποτελεί προϊόν ενός «προγράμματος κοινωνικής μηχανικής».

Αυτοί οι στόχοι γενικά επιτυγχάνονται μέσα από την επιβολή ισχύος ή μέσω οικονομικών κινήτρων και έχουν συχνά οδηγήσει στη φυσική εξόντωση ή τη βίαιη αφομοίωση μειονοτήτων, πολιτισμών και γλωσσών. Η ιστορία των δύο τελευταίων αιώνων είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα: βίαιες απόπειρες δημιουργίας ενός έθνους, που να ανταποκρίνεται στη φαντασιακή πραγματικότητα ενός αληθινού έθνους-κράτους.

5. Έθνος-Κράτος και Κοινωνία

Συχνά αναφέρεται, ότι το έθνος-κράτος ανησυχεί για την τύχη των κοινών ανθρώπων. Αυτό δεν αληθεύει. Αντιθέτως, είναι ο εθνικός κυβερνήτης στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, ένας υποτελής της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, που συνδέεται με τις κυρίαρχες δομές του κε-

φαλαίου, πολύ περισσότερο απ' όσο συνήθως υποθέτουμε: αποτελεί αποικία του κεφαλαίου. Ανεξάρτητα από το πόσο εθνικιστικό μπορεί να παρουσιάζεται ένα έθνος-κράτος, εξυπηρετεί εξίσου την καπιταλιστική διαδικασία της εκμετάλλευσης. Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση για τους φρικτούς πολέμους αναδιανομής της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Συνεπώς, το έθνος-κράτος δεν βρίσκεται με το μέρος των απλών ανθρώπων. Είναι εχθρός των λαών.

Οι σχέσεις με τα υπόλοιπα έθνη-κράτη και με τα διεθνή μονοπώλια συντονίζονται από τους διπλωμάτες του έθνους-κράτους. Κανένα έθνος-κράτος δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς την αναγνώριση των υπολοίπων, εξαιτίας της ίδιας της λογικής του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Όποιο έθνος-κράτος εγκαταλείπει το καπιταλιστικό στρατόπεδο, έχει την ίδια κατάληξη με το καθεστώς του Σαντάμ στο Ιράκ ή θα γονατίσει από εξοντωτικά οικονομικά εμπάρκο.

Ας αντλήσουμε κάποια από τα χαρακτηριστικά του έθνους-κράτους από το παράδειγμα της Τουρκικής Δημοκρατίας.

B. Τα Ιδεολογικά Θεμέλια του Έθνους-Κράτους

Στο παρελθόν, η ιστορία των κρατών συχνά ισοδυναμούσε με την ιστορία των ηγετών τους, στους οποίους προσδίδονταν σχεδόν θεϊκές ιδιότητες. Αυτή η πρακτική άλλαξε με την άνοδο του έθνους-κράτους. Σήμερα εξιδανικεύεται και θεοποιείται ολόκληρο το κράτος.

1. Εθνικισμός

Αν υποθέσουμε πως θα μπορούσαμε να συγκρίνουμε το έθνος-κράτος με έναν ζωντανό θεό, τότε ο εθνικισμός εί-

ναι η αντίστοιχη θρησκεία. Παρά τα κάποια φαινομενικά θετικιστικά τους στοιχεία, το έθνος-κράτος και ο εθνικισμός παρουσιάζουν μεταφυσικά χαρακτηριστικά. Σε αυτό το πλαίσιο, οι κατηγορίες του καπιταλιστικού κέρδους και της συσσώρευσης του κεφαλαίου εμφανίζονται τυλιγμένες με ένα πέπλο μυστηρίου. Υπάρχει ένα δίκτυο αντιφατικών σχέσεων πίσω από αυτούς τους όρους, το οποίο βασίζεται στην ισχύ και την εκμετάλλευση. Ο ηγεμονικός αγώνας τους για εξουσία εξυπηρετεί τη μεγιστοποίηση των κερδών. Υπό αυτή την έννοια, ο εθνικισμός εμφανίζεται σαν μία σχεδόν θεϊκή δικαίωση. Η πραγματική του αποστολή, ωστόσο, είναι να υπηρετεί το ουσιαστικά θεϊκό έθνος-κράτος και το ιδεολογικό του όραμα, που διαπνέει κάθε τμήμα της κοινωνίας. Οι τέχνες, η επιστήμη, η κοινωνική ευσυνειδησία: καμία από αυτές δεν είναι ανεξάρτητη. Επομένως, ένας πραγματικός διανοητικός διαφωτισμός απαιτεί μία θεμελιώδη ανάλυση αυτών των στοιχείων της νεωτερικότητας.

2. Θετικιστική Επιστήμη

Το μοντέλο μιας θετικιστικής ή περιγραφικής επιστήμης αποτελεί άλλον έναν ιδεολογικό πυλώνα του έθνους-κράτους. Τροφοδοτεί την εθνικιστική ιδεολογία, αλλά και τον λαϊκισμό, που έχει πάρει τη μορφή νέας θρησκείας. Αποτελεί ένα από τα ιδεολογικά θεμέλια της νεωτερικότητας και τα δόγματά της έχουν μια διεισδυτική επιρροή στις κοινωνικές επιστήμες.

Ο θετικισμός μπορεί να οριστεί ως μια φιλοσοφική προσέγγιση, που περιορίζεται αυστηρά στην αισθητή φαινομενικότητα των πραγμάτων, την οποία και εξισώνει με την ίδια την πραγματικότητα. Εφόσον για τον θετικισμό το φαινόμενο ισοδυναμεί με το πραγματικό, οτιδήποτε δεν φαίνεται, δεν μπορεί να αποτελεί μέρος της πραγματικότητας.

Γνωρίζουμε από την κβαντική φυσική, την αστρονομία, κάποια πεδία της βιολογίας και ακόμη και την ίδια την ουσία της σκέψης, ότι η πραγματικότητα λαμβάνει χώρα σε κόσμους, που υπάρχουν πέραν αυτού που μπορεί να παρατηρηθεί. Η αλήθεια έχει προκαλέσει τέτοια σύγχυση στη σχέση ανάμεσα στον παρατηρητή και το παρατηρηθέν, που πλέον δεν χωρά σε καμία φυσική κλίμακα ή ορισμό. Ο θετικισμός αρνείται κάτι τέτοιο και άρα μοιάζει, σε ένα βαθμό, με την ειδωλολατρία των αρχαίων χρόνων, όπου το είδωλο αποτελούσε την εικόνα της πραγματικότητας.

3. Σεξισμός

Ένας ακόμη ιδεολογικός πυλώνας του έθνους-κράτους που διαποτίζει ολόκληρη την κοινωνία είναι ο σεξισμός. Πολλά πολιτισμένα συστήματα έχουν χρησιμοποιήσει τον σεξισμό, για να διατηρήσουν την εξουσία τους. Επέβαλαν την εκμετάλλευση των γυναικών και τις χρησιμοποίησαν ως ένα πολύτιμο απόθεμα φτηνού εργατικού δυναμικού. Οι γυναίκες θεωρούνται επίσης, πολύτιμος πόρος, εφόσον παράγουν απογόνους και εξασφαλίζουν την αναπαραγωγή των αντρών. Επομένως, η γυναίκα αποτελεί ταυτόχρονα σεξουαλικό αντικείμενο αλλά και εμπόρευμα. Είναι ένα εργαλείο για τη διατήρηση της αντρικής εξουσίας, το οποίο, στην καλύτερη των περιπτώσεων, μπορεί και να αποτελέσει εξάρτημα της πατριαρχικής αντρικής κοινωνίας.

Από τη μια πλευρά, ο σεξισμός της κοινωνίας του έθνους-κράτους ενισχύει την εξουσία των αντρών. Από την άλλη, το έθνος-κράτος μετατρέπει την κοινωνία του σε αποικία, μέσω της εκμετάλλευσης των γυναικών. Υπό αυτήν την έννοια, οι γυναίκες μπορούν και αυτές να θεωρηθούν ένα έθνος υπό εκμετάλλευση.

Στο διάβα της ιστορίας του πολιτισμού, η πατριαρχία

εδραίωσε το παραδοσιακό πλαίσιο των ιεραρχιών, το οποίο στο έθνος-κράτος τροφοδοτείται από τον σεξισμό. Όπως και ο εθνικισμός, ο κοινωνικά ριζωμένος σεξισμός είναι ένα ιδεολογικό προϊόν του έθνους-κράτους και της εξουσίας. Ο κοινωνικά ριζωμένος σεξισμός δεν είναι λιγότερο επικίνδυνος από τον καπιταλισμό. Η πατριαρχία, ωστόσο, προσπαθεί να κρύψει αυτά τα γεγονότα, με κάθε κόστος. Αυτό είναι κατανοητό αν λάβουμε υπόψη ότι όλες οι σχέσεις εξουσίας και οι κρατικές ιδεολογίες τροφοδοτούνται από σεξιστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές. Η συνολική καταπίεση της κοινωνίας είναι αδιανόητη χωρίς την καταπίεση των γυναικών. Ο σεξισμός στα πλαίσια της κοινωνίας του έθνους-κράτους δίνει, από τη μια, την υπέρτατη εξουσία στον άντρα· από την άλλη, μέσω της γυναίκας, μετατρέπει την κοινωνία στη χειρότερη αποικία. Επομένως στις ιστορικές κοινωνίες είναι η γυναίκα, το αποικιοκρατούμενο αυτό έθνος, που έχει βρεθεί στη χειρότερη θέση στα πλαίσια του έθνους-κράτους. Όλες οι ιδεολογίες της εξουσίας και του κράτους πηγάζουν από σεξιστικές στάσεις και συμπεριφορές. Η υποδούλωση των γυναικών είναι το πλέον βαθιά ριζωμένο και κεκαλυμμένο κοινωνικό πεδίο, όπου λαμβάνει χώρα κάθε είδος σκλαβιάς, καταπίεσης και αποικισμού. Ο καπιταλισμός και το έθνος-κράτος δρουν έχοντας πλήρη συνείδηση αυτού. Χωρίς την υποδούλωση των γυναικών δεν μπορεί να υπάρξει, πόσο μάλλον να αναπτυχθεί, κανένα άλλο είδος υποδούλωσης.

Ο καπιταλισμός και το έθνος-κράτος μαρτυρούν το πλέον θεσμισμένο κυρίαρχο αρσενικό. Για να το θέσουμε ανοιχτά και με θάρρος: ο καπιταλισμός και το έθνος-κράτος αποτελούν το μονοπώλιο του δεσποτικού και εκμεταλλευτικού αρσενικού.

4. Θρησκευτικότητα

Αν και φαινομενικά δρα σαν κοσμικό κράτος, το έθνος-κράτος για τους σκοπούς του δεν αποφεύγει τη χρήση ενός μείγματος εθνικισμού και θρησκείας. Ο λόγος είναι απλός: η θρησκεία διαδραματίζει, ακόμη, σημαντικό ρόλο σε κάποιες κοινωνίες ή σε κάποια τμήματα αυτών. Το Ισλάμ είναι ιδιαίτερα ευέλικτο, από αυτήν την άποψη.

Ωστόσο, στην εποχή της νεωτερικότητας η θρησκεία δεν παίζει πια τον παραδοσιακό της ρόλο. Ανεξάρτητα από το αν μιλάμε για φανατική ή για μετριοπαθή πίστη, η θρησκεία δεν εκτελεί πια κάποια αποστολή στην κοινωνία του έθνους-κράτους. Μπορεί μόνο να κάνει αυτό που το έθνος-κράτος επιτρέπει. Ωστόσο, ασκεί ακόμη επιρροή και έχει κάποια λειτουργικότητα, στοιχεία που ενδιαφέρουν το έθνος-κράτος και μπορεί να τα καταχραστεί για να προωθήσει τον εθνικισμό. Σε κάποιες περιπτώσεις η θρησκεία αναλαμβάνει ακόμα και τον ρόλο του εθνικισμού. Οι Σιίτες του Ιράν αποτελούν ένα από τα πιο ισχυρά ιδεολογικά όπλα του ιρανικού κράτους. Στην Τουρκία, η ιδεολογία των Σουνιτών διαδραματίζει έναν παρόμοιο, αν και πιο περιορισμένο ρόλο.

Γ. Οι Κούρδοι και το Έθνος-Κράτος

Μετά τη σύντομη εισαγωγή στο έθνος-κράτος και τα βασικά ιδεολογικά του χαρακτηριστικά, θα δούμε γιατί η ίδρυση ενός ξεχωριστού έθνους-κράτους δεν έχει νόημα για τους Κούρδους.

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες οι Κούρδοι δεν έχουν αγωνιστεί μόνο ενάντια στην καταπίεση των κυρίαρχων δυνάμεων και για την αναγνώριση της ύπαρξής τους, αλλά έχουν αγωνιστεί και για την απελευθέρωση της κοινωνί-

ας τους από τη μέγγενη της φεουδαρχίας. Επομένως, δεν έχει νόημα να αντικατασταθούν οι παλιές αλυσίδες με καινούργιες, ή ακόμη και να υπάρξει μια βελτίωση της καταστολής. Αυτό θα σήμαινε η ίδρυση ενός έθνους-κράτους στα πλαίσια της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Χωρίς την αντίσταση ενάντια στην καπιταλιστική νεωτερικότητα δεν μπορεί να υπάρξει απελευθέρωση των λαών. Γι' αυτό και δεν αποτελεί για εμένα μια επιλογή η ίδρυση ενός κουρδικού έθνους-κράτους.

Το κάλεσμα για ένα ξεχωριστό έθνος-κράτος προκύπτει από το συμφέροντα της άρχουσας ή της αστικής τάξης, αλλά δεν αντανακλά το συμφέρον των λαών, από τη στιγμή που, άλλο ένα κράτος το μόνο που θα δημιουργούσε, θα ήταν ακόμα περισσότερες αδικίες και θα περιοριζε ακόμα περισσότερο το δικαίωμα στην ελευθερία.

Η λύση, επομένως, για το Κουρδικό Ζήτημα πρέπει να βρεθεί σε μία προσέγγιση που να αποδυναμώνει ή να αναχαιτίζει την καπιταλιστική νεωτερικότητα. Υπάρχουν ιστορικοί λόγοι, κοινωνικές ιδιαιτερότητες και συγκεκριμένες εξελίξεις, καθώς και το γεγονός ότι οι περιοχές όπου διαμένουν οι Κούρδοι, απλώνονται στα χωρικά εδάφη τεσσάρων διαφορετικών εθνών, γεγονός που καθιστά επιτακτική την εξεύρεση μιας δημοκρατικής λύσης. Επιπροσθέτως, υπάρχει και το σημαντικό δεδομένο, ότι ολόκληρη η Μέση Ανατολή πάσχει από έλλειμμα δημοκρατίας. Χάρη στη γεωστρατηγική θέση της περιοχής όπου μένουν οι Κούρδοι, επιτυχημένα Κουρδικά δημοκρατικά εγχειρήματα θα προωθούσαν τον εκδημοκρατισμό της Μέσης Ανατολής, εν γένει. Ας ονομάσουμε αυτό το δημοκρατικό πρόταγμα, δημοκρατικό συνομοσπονδισμό.

III. Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΣΜΟΣ

Αυτό το είδος διακυβέρνησης ή διοίκησης μπορεί να ονομαστεί μη κρατική πολιτική διοίκηση, ή αλλιώς, δημοκρατία χωρίς κράτος. Οι δημοκρατικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων δεν πρέπει να συγχέονται με τις γνωστές διαδικασίες της δημόσιας διοίκησης. Τα κράτη απλά διοικούν, ενώ οι δημοκρατίες κυβερνούν. Τα κράτη βασίζονται στην εξουσία, οι δημοκρατίες στη συλλογική συναίνεση. Η κατοχή αξιώματος σε ένα κράτος ορίζεται από διατάγματα, αν και μπορεί να νομιμοποιείται εν μέρει από τις εκλογές. Οι δημοκρατίες χρησιμοποιούν τις άμεσες εκλογές. Το κράτος χρησιμοποιεί τον εξαναγκασμό, ως νόμιμο μέσο. Οι δημοκρατίες βασίζονται στην εκούσια συμμετοχή.

Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός είναι ανοιχτός προς άλλες πολιτικές ομάδες και παρατάξεις. Είναι ευέλικτος, πολυπολιτισμικός, αντι-μονοπωλιακός και επιδιώκει τη συναίνεση. Η οικολογία και ο φεμινισμός αποτελούν κεντρικούς πυλώνες του. Στα πλαίσια αυτού του είδους αυτοδιαχείρισης, μια εναλλακτική οικονομία θα είναι απαραίτητη, η οποία θα αυξάνει τους κοινωνικούς πόρους, αντί να τους εκμεταλλεύεται και με αυτό τον τρόπο θα ανταποκρίνεται δίκαια στις πολλαπλές ανάγκες της κοινωνίας.

A. Συμμετοχή και Ποικιλομορφία του Πολιτικού Τοπίου

Η αντιφατική σύνθεση της κοινωνίας καθιστά αναγκαία

την ύπαρξη πολιτικών ομάδων με δομές τόσο κάθετες, όσο και οριζόντιες, ώστε να εξισορροπούνται με αυτό τον τρόπο οι κεντρικές, περιφερειακές και τοπικές ομάδες. Μόνο αυτές, η κάθε μια εκπροσωπώντας τον εαυτό της, μπορούν να διαχειριστούν τις συγκεκριμένες, απτές καταστάσεις που τις αφορούν και να αναπτύξουν τις κατάλληλες λύσεις για τα ευρύτερα κοινωνικά προβλήματα. Αποτελεί φυσικό δικαίωμα του καθενός, να εκφράζει την πολιτισμική, εθνοτική ή εθνική ταυτότητά του, με τη βοήθεια πολιτικών οργανώσεων. Ωστόσο, αυτό το δικαίωμα χρειάζεται μια ηθική και πολιτική κοινωνία. Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός είναι ανοιχτός σε συμβιβασμούς σχετικούς με τις κρατικές ή κυβερνητικές παραδόσεις, είτε πρόκειται για έθνος-κράτος, αντιπροσωπευτικό καθεστώς, ή δημοκρατία. Αυτό επιτρέπει την ισότιμη συνύπαρξη.

Β. Η Κληρονομιά της Κοινωνίας και η Συσσώρευση Ιστορικής Γνώσης

Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός βασίζεται στην ιστορική εμπειρία της κοινωνίας και στη συλλογική της κληρονομιά. Δεν πρόκειται για ένα αυθαίρετο νεωτερικό πολιτικό σύστημα, αλλά συσσωρεύει ιστορία και εμπειρία. Είναι γέννημα της ζωής της κοινωνίας.

Το κράτος διαρκώς προσανατολίζεται στον συγκεντρωτισμό, ώστε να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των μονοπωλίων της εξουσίας. Στον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Είναι η κοινωνία που βρίσκεται στο επίκεντρο της πολιτικής και όχι τα μονοπώλια. Η ετερογενής δομή της κοινωνίας αντιτίθεται σε κάθε μορφή συγκεντρωτισμού. Ο στεγνός συγκεντρωτισμός οδηγεί αναπόφευκτα σε κοινωνικές εκρήξεις.

Ιστορικά, οι άνθρωποι πάντα σχημάτιζαν χαλαρές ομά-

δες φατριών, φυλών ή άλλων κοινοτήτων με ομοσπονδιακά χαρακτηριστικά. Έτσι μπορούσαν να διατηρήσουν την εσωτερική τους αυτονομία. Ακόμη και οι μεγάλες αυτοκρατορίες χρησιμοποιούσαν για την εσωτερική τους διακυβέρνηση διάφορες μεθόδους αυτοδιαχείρισης, όπως θρησκευτικές αρχές, φυλετικά συμβούλια, βασιλεία, ακόμη και αντιπροσωπευτικά καθεστώτα. Επομένως, είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι, ακόμη και φαινομενικά συγκεντρωτικές αυτοκρατορίες ακολουθούν μια ομοσπονδιακή οργανωτική δομή. Το συγκεντρωτικό μοντέλο δεν είναι ένα μοντέλο διοίκησης που επιθυμεί η κοινωνία. Αντιθέτως, είναι το μοντέλο διοίκησης που απαιτούν τα μονοπώλια.

Γ. Ηθική και Πολιτική Κοινωνία

Η ταξινόμηση της κοινωνίας σε κατηγορίες και ορολογίες σύμφωνα με ένα συγκεκριμένο μοτίβο, παράγεται τεχνητά από τα καπιταλιστικά μονοπώλια. Μια τέτοια κοινωνία δεν υπάρχει καθ'εαυτή, αλλά καθορίζεται από την προπαγάνδα. Ωστόσο, οι κοινωνίες είναι στην ουσία τους πολιτικές και ηθικές. Τα οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά και στρατιωτικά μονοπώλια αποτελούν δομές, που αντιτίθενται στη φύση της κοινωνίας, εφόσον επιδιώκουν αποκλειστικά τη συσσώρευση υπεραξίας. Δεν δημιουργούν αξίες. Ούτε μπορεί μια επανάσταση, να δημιουργήσει μια νέα κοινωνία. Μπορεί μόνο να παίξει έναν θετικό ρόλο στην αποκατάσταση του ηθικού και πολιτικού ιστού της κοινωνίας, που έχει αποσαθρωθεί. Τα υπόλοιπα καθορίζονται από την ελεύθερη βούληση της ηθικής και πολιτικής κοινωνίας.

Ανέφερα ήδη, ότι η καπιταλιστική νεωτερικότητα ενισχύει τον συγκεντρωτισμό του κράτους. Τα κέντρα πολιτι-

κής και στρατιωτικής εξουσίας της κοινωνίας δεν ασκούν πλέον την ίδια επιρροή. Το έθνος-κράτος, ως σύγχρονος αντικαταστάτης της μοναρχίας, άφησε πίσω του μια αποδυναμωμένη και ανυπεράσπιστα κοινωνία. Υπό αυτήν την έννοια, η έννομη τάξη και η δημόσια ειρήνη συνεπάγονται μόνο την ταξική κυριαρχία της αστικής τάξης. Το συγκεντρωτικό κράτος συνιστά από μόνο του την εξουσία και εξελίσσεται σε ένα από τα θεμελιώδη διοικητικά μοντέλα της νεωτερικότητας. Αυτό σημαίνει, ότι το έθνος-κράτος συντηρείται σε αντίθεση με τη δημοκρατία και το αντιπροσωπευτικό καθεστώς.

Το πρόταγμα μας για την «δημοκρατική νεωτερικότητα» αποτελεί ένα εναλλακτικό προσχέδιο της νεωτερικότητας, όπως τη γνωρίζουμε. Βασίζεται στον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό, ως θεμελιώδες πολιτικό μοντέλο. Η δημοκρατική νεωτερικότητα αποτελεί το επιστέγασμα μίας ηθικής και πολιτικής κοινωνίας. Όσο κάνουμε το λάθος να πιστεύουμε ότι οι κοινωνίες πρέπει απαραίτητα να είναι ομογενοποιημένες, μονολιθικές οντότητες, θα είναι δύσκολο να κατανοήσουμε τον συνομοσπονδισμό. Η ιστορία της νεωτερικότητας αποτελεί επίσης την ιστορία τεσσάρων αιώνων πολιτισμικής και φυσικής γενοκτονίας, στο όνομα μιας φαντασιακά ενιαίας κοινωνίας. Στον αντίποδα, ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός αποτελεί την αυτοάμυνα απέναντι σε αυτήν την ιστορία και στην ιστορία διεκδίκησης πολυεθνικών, πολυπολιτισμικών και διαφορετικών πολιτικών σχηματισμών.

Η κρίση του χρηματοπιστωτικού συστήματος είναι μια εγγενής απόρροια του καπιταλιστικού έθνους-κράτους. Ωστόσο, καμία προσπάθεια των νεοφιλελεύθερων να αλλάξουν το έθνος-κράτος δεν έχει πετύχει. Η Μέση Ανατολή μας παρέχει απολύτως διαφωτιστικά παραδείγματα.

Δ. Ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός και η Δημοκρατική Πολιτική

Αντίθετα με τις συγκεντρωτικές, γραμμικές και γραφειοκρατικές προσεγγίσεις του κράτους-έθνους για τη διαχείριση και την άσκηση εξουσίας, ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός θέτει ένα είδος πολιτικής συγκρότησης, όπου η κοινωνία αυτοκυβερνάται κι όπου όλες οι κοινωνικές ομάδες και όλες οι πολιτισμικές ταυτότητες μπορούν να εκφραστούν σε τοπικές συναντήσεις, συνδιασκέψεις και συμβούλια.

Αυτό που έχει σημασία, είναι η δυνατότητα λήψης αποφάσεων μέσα από συμβούλια και διαβούλευση. Η διοίκηση που δεν βασίζεται σε αυτά τα στοιχεία και ασκείται από μια ελίτ, είναι άκυρη. Η δημοκρατική διακυβέρνηση κι ο έλεγχος του κοινωνικού έργου ασκούνται από ένα σύμπλεγμα συμβουλίων με ποικιλία στη διάρθρωση, που πασχίζουν για την ενότητα μέσα από την ποικιλομορφία, είτε πρόκειται για τα γενικά, κεντρικά συμβούλια συντονισμού (όπως οι συνελεύσεις, οι επιτροπές, οι διασκέψεις), είτε για τα τοπικά συμβούλια.

Η δημοκρατική κοινωνία είναι ο δρόμος για να χτίσουμε τον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό. Από εκεί απορρέει η δημοκρατικότητά του. Η καπιταλιστική νεωτερικότητα καταστρεφεί τον πολιτικό χώρο, καθώς προσπαθεί να διατηρηθεί μέσω εξουσιαστικών και κρατικών μηχανισμών, που γίνονται όλο και πιο συγκεντρωτικοί και διαχέονται στον κοινωνικό ιστό. Συνεπώς, δίνοντας σε διαφορετικά τμήματα και ταυτότητες μέσα στην κοινωνία την ευκαιρία να εκφραστούν και να γίνουν πολιτικές δυνάμεις η δημοκρατική πολιτική, μεταρρυθμίζει συγχρόνως την πολιτική κοινωνία. Η πολιτική γίνεται ξανά μέρος της κοινωνικής ζωής. Χωρίς την πολιτική, η κρίση του κράτους δεν μπορεί να επιλυθεί από τη στιγμή που τροφοδοτείται από την άρνηση της πολιτικής κοινωνίας.

Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός, όχι μόνο έχει τη δυνατότητα να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που προέρχονται από το έθνος-κράτος, είναι και το καταλληλότερο εργαλείο για τη συγκρότηση μιας πολιτικής κοινωνίας. Είναι απλός και εφαρμόσιμος. Κάθε κοινότητα, εθνότητα, πολιτισμός, θρησκευτική κοινότητα, πνευματικό κίνημα, οικονομική μονάδα κλπ., μπορούν να διαμορφωθούν αυτόνομα και να εκφραστούν ως πολιτική μονάδα.

Είτε αυτόνομη, είτε ομοσπονδιακή, η έννοια της μονάδας πρέπει να θεωρηθεί σε αυτό το πλαίσιο και πεδίο εφαρμογής. Κάθε μονάδα έχει την ευκαιρία να σχηματίσει μια συνομοσπονδία, από το τοπικό στο παγκόσμιο. Ο θεμελιώδης παράγοντας του τοπικού είναι το δικαίωμα στην ελεύθερη διαβούλευση και το δικαίωμα στη λήψη αποφάσεων. Κάθε αυτοτελής ή ομοσπονδιακή μονάδα είναι μοναδική, επειδή έχει την ευκαιρία να εφαρμόσει την άμεση δημοκρατία, η οποία μπορεί επίσης να ονομαστεί συμμετοχική δημοκρατία. Η δύναμή της αντλείται από τη σκοπιμότητα της άμεσης δημοκρατίας. Αυτός είναι ένας ακόμη λόγος για τον οποίο έχει θεμελιώδη ρόλο. Ενώ το έθνος-κράτος έρχεται σε αντίθεση με την άμεση δημοκρατία ή ακόμα και την αρνείται, ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός είναι η μορφή εκείνη στην οποία συγκροτείται και λειτουργεί η άμεση δημοκρατία.

Έτσι, όπως το εθνικό κράτος καταπιέζει, ομογενοποιεί και απομακρύνει την κοινωνία από τη δημοκρατία, το μοντέλο του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού, απελευθερώνει, διαφοροποιεί και εκδημοκρατίζει.

Οι ομοσπονδιακές μονάδες, που είναι βλαστικά κύτταρα άμεσης και συμμετοχικής δημοκρατίας, είναι επίσης μοναδικές και ιδανικές, επειδή έχουν την ευελιξία να μετατραπούν σε συνομοσπονδιακές μονάδες, εφόσον απαιτείται.

Κάθε πολιτική μονάδα που βασίζεται σε μονάδες που στηρίζονται στην άμεση και συμμετοχική δημοκρατία, είναι δημοκρατική. Επομένως, είναι δυνατό να χαρακτηριστεί δημοκρατική πολιτική, εκείνη η πολιτική λειτουργικότητα που αναπτύσσεται σε μια τοπική μονάδα ή σε έναν παγκόσμιο σχηματισμό. Ένα πραγματικό δημοκρατικό σύστημα είναι η μορφοποίηση της εμπειρίας όλων αυτών των διαδικασιών. Είναι επομένως σημαντικό να κατανοήσουμε ότι χρειάζονται συνασπισμένες μονάδες ακόμη και σε ένα χωριό ή σε έναν δρόμο οποιαδήποτε πόλης. Για παράδειγμα, πρέπει να ενωθούν οι μονάδες άμεσης δημοκρατίας, όπως η οικολογική μονάδα ή η ομοσπονδία του χωριού, μαζί με τη μονάδα για την απελευθέρωση των γυναικών, την αυτοάμυνα, τη νεολαία, την εκπαίδευση, τις τέχνες, την υγεία, την αλληλεγγύη και τις οικονομικές μονάδες. Αυτή η νέα μονάδα μπορεί εύκολα να ονομαστεί συνομοσπονδιακή μονάδα ή ένωση. Καθώς το σύστημα αυτό εφαρμόζεται σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο, μπορεί εύκολα να διαπιστωθεί, τι είναι ένα περιεκτικό δημοκρατικό συνομοσπονδιακό σύστημα.

Ε. Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός και Αυτοάμυνα

Το έθνος-κράτος είναι ουσιαστικά μια στρατιωτικά δομημένη οντότητα. Τα έθνη-κράτη είναι, εν τέλει, προϊόντα κάθε είδους εσωτερικής και εξωτερικής εχθροπραξίας. Κανένα από τα υπάρχοντα έθνη-κράτη δεν έχει γεννηθεί από μόνο του. Όλα, ανεξαρτήτως, έχουν κάποιο πόλεμο στο παρελθόν τους. Αυτή η διαδικασία δεν περιορίζεται στη φάση της ίδρυσής τους, αλλά μάλλον βασίζεται στην στρατιωτικοποίηση ολόκληρης της κοινωνίας. Η πολιτική ηγεσία του κράτους δεν είναι παρά ένα εξάρτημα του στρατιωτικού μηχανισμού. Οι φιλελεύθερες δημοκρατίες πηγαίνουν

ακόμη πιο μακριά, παρουσιάζοντας τις στρατιωτικές τους δομές, ως δημοκρατικές και φιλελεύθερες. Ωστόσο, αυτό δεν τις εμποδίζει να ψάξουν για αυταρχικές λύσεις στο αποκορύφωμα μιας κρίσης, που προκαλεί το ίδιο το σύστημα. Η φασιστική άσκηση της εξουσίας είναι η φύση του έθνους-κράτους. Ο φασισμός είναι η πιο καθαρή μορφή του έθνους-κράτους.

Αυτή η στρατιωτικοποίηση μπορεί να απωθηθεί μόνο με τη βοήθεια της αυτοάμυνας. Οι κοινωνίες που δεν έχουν κανένα μηχανισμό αυτοάμυνας, χάνουν την ταυτότητά τους, τη δυνατότητα για δημοκρατική λήψη αποφάσεων και την πολιτική τους φύση. Επομένως, η αυτοάμυνα μιας κοινωνίας δεν περιορίζεται μόνο στη στρατιωτική διάσταση. Προϋποθέτει τη διατήρηση της ταυτότητάς της, της πολιτικής της συνείδησης και μια διαδικασία εκδημοκρατισμού. Μόνο τότε μπορούμε να μιλήσουμε για αυτοάμυνα.

Εν αντιθέσει με αυτό το υπόβαθρο, ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός μπορεί να ονομαστεί και σύστημα αυτοάμυνας της κοινωνίας. Μόνο η αυτοάμυνα μπορεί να απαντήσει στην ηγεμονία, εάν βασίζεται στη δημοκρατική πολιτική, και το δικό της σύστημα βασίζεται σε συνομοσπονδιακά δίκτυα. Δεδομένου ότι υπάρχουν πολλά ηγεμονικά δίκτυα και συμμορίες (εμπορικές, οικονομικές, βιομηχανικές, εξουσιαστικές, έθνους-κράτους και ιδεολογικά μονοπώλια), θα πρέπει να αναπτυχθούν όσο το δυνατόν περισσότερα δίκτυα συνομοσπονδιών, αυτοάμυνας και δημοκρατικών πολιτικών.

Αυτό σημαίνει συγκεκριμένα, ότι το κοινωνικό παράδειγμα του συνομοσπονδισμού δεν περιλαμβάνει το στρατιωτικό μονοπώλιο των ενόπλων δυνάμεων, οι οποίες έχουν ως μοναδική αποστολή να εξασφαλίσουν την εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια και βρίσκονται υπό τον άμεσο έλεγχο

των δημοκρατικών θεσμών. Θα πρέπει η ίδια η κοινωνία να μπορεί να ορίσει τα καθήκοντά τους. Ένα από αυτά θα είναι η προάσπιση της ελεύθερης βούλησης της κοινωνίας απέναντι σε εσωτερικές και εξωτερικές παρεμβάσεις. Οι διοικητικές δομές των μονάδων πρέπει να βρίσκονται υπό την διπλή εποπτεία, τόσο των οργάνων της δημοκρατικής πολιτικής, όσο και των ίδιων των μελών της κάθε μονάδας. Εάν προκύψει ανάγκη να κάνουν και να δεχθούν προτάσεις, μπορούν να γίνουν εύκολα αλλαγές.

ΣΤ. Ο Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός ενάντια στον Αγώνα για την Ηγεμονία

Στον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό δεν υπάρχει χώρος για κανενός είδους αγώνα για την ηγεμονία. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όσον αφορά την ιδεολογία. Η ηγεμονία είναι μια αρχή, που συνήθως ακολουθείται από τον πολιτισμό κλασικής κοπής. Οι δημοκρατικοί πολιτισμοί απορρίπτουν τις ηγεμονικές εξουσίες και ιδεολογίες. Οποιαδήποτε μορφή έκφρασης που αντιβαίνει τα όρια της δημοκρατικής αυτοκυβέρνησης θα οδηγούσε την αυτοκυβέρνηση και την ελευθερία εις άτοπον απαγωγή. Ο συλλογικός χειρισμός των κοινωνικών ζητημάτων απαιτεί κατανόηση, σεβασμό προς τις διαφορετικές απόψεις και δημοκρατικούς μηχανισμούς λήψης αποφάσεων. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με την αντίληψη της διακυβέρνησης στην καπιταλιστική νεωτερικότητα, όπου οι αυθαίρετες γραφειοκρατικές αποφάσεις που χαρακτηρίζουν τα έθνη-κράτη, είναι διαμετρικά αντίθετες με τον δημοκρατικό πολιτισμό και τη νεωτερική αντίληψη της διακυβέρνησης, που βασίζεται σε ηθικά θεμέλια. Στον δημοκρατικό συνομοσπονδισμό, οι διοικητικοί θεσμοί δεν χρειάζονται ιδεολογική νομιμοποίηση. Επομένως, δεν παλεύουν για την ηγεμονία.

Z. Παγκόσμια Δημοκρατική Συνομοσπονδιακή Ένωση

Μολονότι ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός επικεντρώνεται στο τοπικό επίπεδο, δεν αποκλείεται η οργάνωσή του σε παγκόσμιο επίπεδο. Αντιθέτως, χρειάζεται να στήσουμε μία πλατφόρμα εθνικών κοινωνιών των πολιτών με όρους μιας Παγκόσμιας Δημοκρατικής Συνομοσπονδιακής Ένωσης, για να αντιταχθούμε στα Ηνωμένα Έθνη, ως μια ένωση των εθνών-κρατών υπό την ηγεσία των υπερδυνάμεων. Είναι απαραίτητο να συσπειρώσουμε ένα ευρύ φάσμα κοινοτήτων στα πλαίσια μιας Παγκόσμιας Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας, εάν επιθυμούμε έναν πιο ασφαλή, ειρηνικό, οικολογικό, δίκαιο και δημιουργικό κόσμο.

H. Συμπέρασμα

Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός μπορεί να περιγραφεί ως ένα είδος αυτοκυβέρνησης, που βρίσκεται σε αντιδιαστολή με τη διαχείριση από το έθνος-κράτος. Η σχέση ανάμεσα σε μια δημοκρατική συνομοσπονδία και τα έθνη-κράτη δεν πρέπει να είναι ούτε διαρκώς πολεμική, ούτε να είναι αυτή της αφομοίωσης της δημοκρατικής συνομοσπονδίας από τα έθνη κράτη. Είναι μια σχέση αρχών, που βασίζεται στην αποδοχή δυο διακριτών οντοτήτων, που αποδέχονται τη συνύπαρξη. Σε περίπτωση παρεμβάσεων και επίθεσης, όχι μόνο από έθνη-κράτη, αλλά και γενικά από την καπιταλιστική νεωτερικότητα, οι δημοκρατικές συνομοσπονδίες θα πρέπει πάντα να διαθέτουν δυνάμεις αυτοάμυνας.

Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός δεν βρίσκεται σε πόλεμο με κανένα έθνος-κράτος, αλλά δεν θα παραμείνει άπραγος μπροστά σε προσπάθειες αφομοίωσης. Η επαναστατική ανατροπή ή η ίδρυση ενός νέου κράτους δεν οδηγεί στη βιώσιμη αλλαγή. Μακροπρόθεσμα, η ελευθερία

και η δικαιοσύνη μπορούν να επιτευχθούν μόνο μέσα στα πλαίσια μιας δυναμικής διαδικασίας δημοκρατικού συνομοσπονδισμού.

Ούτε η απόλυτη απόρριψη, ούτε η πλήρης αναγνώριση του κράτους χρησιμεύουν στις δημοκρατικές προσπάθειες της κοινωνίας των πολιτών. Η υπέρβαση του κράτους, και ιδίως του έθνους-κράτους, είναι μια διαδικασία που παίρνει χρόνο.

Η υπέρβαση του κράτους θα έχει επιτελεστεί, όταν ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός αποδείξει την ικανότητά του να επιλύει προβλήματα, με γνώμονα τα κοινωνικά ζητήματα. Αυτό, ωστόσο, δεν σημαίνει ότι πρέπει να γίνονται αποδεκτές οι επιθέσεις από τα έθνη-κράτη. Οι δημοκρατικές συνομοσπονδίες θα διατηρούν διαρκώς δυνάμεις αυτοάμυνας και η οργάνωση των συνομοσπονδιών δεν θα περιορίζεται σε μια συγκεκριμένη επικράτεια. Θα γίνονται διασυνοριακές συνομοσπονδίες, εφόσον οι εμπλεκόμενες κοινωνίες το επιθυμούν.

IV. ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΣΜΟΥ

1. Το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση εμπεριέχει το δικαίωμα της κρατικής τους υπόστασης. Ωστόσο, η ίδρυση ενός κράτους δεν διευρύνει την ελευθερία ενός λαού. Το σύστημα των Ηνωμένων Εθνών, που βασίζεται σε έθνη-κράτη, εξακολουθεί να είναι αναποτελεσματικό και τα έθνη-κράτη έχουν καταστεί σοβαρό εμπόδιο για οποιαδήποτε κοινωνική ανάπτυξη. Το μοντέλο του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού είναι η απάντηση των καταπιεσμένων λαών.
2. Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός είναι ένα μη κρατικό κοινωνικό μοντέλο, δεν βρίσκεται υπό κρατικό έλεγχο. Ταυτόχρονα, σημαίνει την οργάνωση της δημοκρατίας και του πολιτισμού.
3. Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός βασίζεται στη συμμετοχή της βάσης και οι διαδικασίες λήψης αποφάσεων ανήκουν στις κοινότητες. Τα υψηλότερα κλιμάκια χρησιμεύουν μόνο στον συντονισμό και την εφαρμογή της βούλησης των κοινοτήτων, οι οποίες στέλλουν τους εκπροσώπους τους στις γενικές συνελεύσεις. Για ένα έτος είναι ταυτόχρονα εκπρόσωποι και εκτελεστικά όργανα· ωστόσο η βασική εξουσία λήψης αποφάσεων ανήκει στους τοπικούς θεσμούς βάσης.

4. Στην Μέση Ανατολή, η δημοκρατία δεν μπορεί να επιβληθεί από το καπιταλιστικό σύστημα και τις ιμπεριαλιστικές του δυνάμεις, οι οποίες δεν κάνουν τίποτε άλλο, από το να βλάπτουν τη δημοκρατία. Η διάδοση της άμεσης δημοκρατίας έχει θεμελιώδη σημασία. Είναι η μόνη προσέγγιση, που μπορεί να αντιμετωπίσει την εθνοτική και θρησκευτική ποικιλομορφία, καθώς και τις ταξικές διαφορές. Επίσης, συνδυάζεται καλά με την παραδοσιακή ομοσπονδιακή δομή της κοινωνίας.

5. Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός στο Κουρδιστάν είναι επίσης ένα αντιεθνικιστικό κίνημα. Αποσκοπεί στην πραγμάτωση του δικαιώματος αυτοάμυνας των λαών, μέσα από την προώθηση της δημοκρατίας σε όλα τα μέρη του Κουρδιστάν, χωρίς να αμφισβητεί τα υπάρχοντα πολιτικά σύνορα. Στόχος του δεν είναι η ίδρυση ενός κουρδικού έθνους-κράτους. Το κίνημα προτίθεται να θεσπίσει ομοσπονδιακές δομές στο Ιράν, την Τουρκία, την Συρία και το Ιράκ, οι οποίες να είναι ανοιχτές προς όλους τους Κούρδους και ταυτόχρονα να αποτελούν μια κεντρική συνομοσπονδία και για τα τέσσερα μέρη του Κουρδιστάν.

V. ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΣΤΗΝ ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΙΘΑΝΕΣ ΛΥΣΕΙΣ

Το εθνικό ζήτημα δεν είναι ένα φάντασμα της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Ωστόσο, ήταν η καπιταλιστική νεωτερικότητα αυτή που επέβαλε το εθνικό ζήτημα στην κοινωνία. Η εθνική κοινωνία αντικατέστησε τη θρησκευτική κοινότητα. Όμως, η μετάβαση προς μια εθνική κοινωνία χρειάζεται την υπέρβαση της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, εφόσον το έθνος δεν θα εξακολουθεί να αποτελεί τη συγκάλυψη για καταπιεστικά μονοπώλια.

Παρά τις αρνητικές επιπτώσεις που έχει η υπερβολική έμφαση στο έθνος στην Μέση Ανατολή, το να αγνοήσουμε την εθνική πτυχή της κοινωνίας, θα επιδείνωνε το πρόβλημα. Επομένως, θα πρέπει να χειριστούμε αυτό το ζήτημα όχι ιδεολογικά, αλλά επιστημονικά: όχι με βάση το έθνος-κράτος, αλλά βασιζόμενοι στις έννοιες του δημοκρατικού έθνους και του δημοκρατικού κοινοτισμού. Το περιεχόμενο μιας τέτοιας προσέγγισης αποτελεί το θεμέλιο των δημοκρατικών οντοτήτων.

Κατά τους δύο τελευταίους αιώνες, ο εθνικισμός και η ροπή προς τη δημιουργία εθνών-κρατών έχουν πυροδοτηθεί στις κοινωνίες της Μέσης Ανατολής. Τα εθνικά ζητήματα δεν έχουν επιλυθεί: αντιθέτως, έχουν επιδεινωθεί σε όλες τις σφαίρες της κοινωνίας. Αντί να καλλιεργεί τον παραγωγικό ανταγωνισμό, το κεφάλαιο ενισχύει

πολέμους εντός και εκτός των συνόρων, στο όνομα του έθνους-κράτους.

Η θεωρία του σοσιαλιστικού κομμουναλισμού θα μπορούσε να αποτελέσει μία εναλλακτική στον καπιταλισμό. Στο πλαίσιο του δημοκρατικού έθνους, εκείνου που δεν παλεύει για το μονοπώλιο της εξουσίας, θα μπορούσε να οδηγήσει στην ειρήνη σε μια περιοχή, που έχει υπάρξει μόνο πεδίο αιματηρών πολέμων και γενοκτονιών.

Στο πλαίσιο αυτό, μπορούμε να μιλήσουμε για τέσσερα πλειοψηφικά έθνη: Άραβες, Πέρσες, Τούρκους και Κούρδους. Δεν θέλω να διαχωρίσω τα έθνη σε πλειοψηφικά ή μειοψηφικά, δεν πιστεύω ότι αρμόζει στη συζήτηση κάτι τέτοιο. Ωστόσο, θα μιλήσω για πλειοψηφικά έθνη από δημογραφικής άποψης. Ίσως χρησιμοποιηθεί, με το ίδιο σκεπτικό, και ο όρος μειονοτικά έθνη.

1. Υπάρχουν περισσότερα από είκοσι αραβικά έθνη-κράτη που διχάζουν την αραβική κοινότητα και προκαλούν κακό στις κοινωνίες τους, μέσω των πολέμων. Αυτός είναι ένας από τους κύριους παράγοντες, που ευθύνονται για την αποξένωση από πολιτισμικές αξίες και για την εμφανή έλλειψη ελπίδας στο εθνικό αραβικό ζήτημα, που συνεχίζει να διχάζει την αραβική κοινότητα και να την εξαντλεί σε πολέμους και κατασπατάληση του υλικού τους πλούτου. Αυτά τα έθνη-κράτη δεν έχουν καταφέρει να δημιουργήσουν συνομοσπονδία μεταξύ τους. Αποτελούν τη βασική αιτία της προβληματικής κατάστασης του αραβικού έθνους. Ένας θρησκευτικά υποκινούμενος φυλετικός εθνικισμός σε συνδυασμό με την σεξιστική πατριαρχική κοινωνία έχει ως αποτέλεσμα κάθε τομέας της κοινωνίας να διακατέχεται από έναν διακριτό συντηρητισμό και μια δουλική υποταγή. Αυτή η κατάσταση δεν δίνει

τη δυνατότητα να τεθούν ερωτήματα –είτε εγχώρια, είτε διεθνή– προς επίλυση εξονόματος των Αράβων. Ωστόσο, ένα μοντέλο βασισμένο στο δημοκρατικό έθνος και τον σοσιαλιστικό κομμουνισμό θα μπορούσε να παρέχει μια τέτοια λύση. Η δύναμη του Ισραήλ, το οποίο τα αραβικά έθνη-κράτη θεωρούν ανταγωνιστή τους, είναι αποτέλεσμα, όχι μόνο της διεθνούς στήριξης που λαμβάνει από τις ηγεμονικές δυνάμεις, αλλά και των ισχυρών δημοκρατικών και κοινοτικών θεσμών στο εσωτερικό του, οι οποίοι παίζουν σημαντικό ρόλο. Κατά τον τελευταίο αιώνα, η κοινωνία του αραβικού έθνους έχει αποδυναμωθεί από τον ριζοσπαστικό εθνικισμό και τον ισλαμισμό. Μα, αν καταφέρουν να ενώσουν τον κοινοτικό σοσιαλισμό, που δεν τους είναι ξένος, με την κατανόηση του δημοκρατικού έθνους, τότε μπορεί να είναι σε θέση να βρουν μία σίγουρη και μακροπρόθεσμη λύση για τους ίδιους.

2. Οι Τούρκοι και οι Τουρκμένοι αποτελούν άλλο ένα ισχυρό έθνος. Έχουν κοινή αντίληψη με τους Άραβες για την εξουσία και την ιδεολογία. Είναι αυστηροί οπαδοί του έθνους-κράτους και είναι βαθιά χαραγμένος σε αυτούς ένας θρησκευτικός και φυλετικός εθνικισμός. Από κοινωνιολογικής άποψης, οι Τούρκοι και οι Τουρκμένοι είναι αρκετά διαφορετικοί μεταξύ τους. Οι σχέσεις ανάμεσα στην αριστοκρατία των Τουρκμένων κι αυτή των Τούρκων μοιάζουν με τις τεταμένες σχέσεις ανάμεσα στην αριστοκρατία των Βεδουίνων κι αυτή των Αράβων. Σχηματίζουν ένα στρώμα, του οποίου τα συμφέροντα είναι συμβατά με τη δημοκρατία και τον κοινοτισμό. Τα τουρκικά εθνικά προβλήματα είναι αρκετά περίπλοκα. Ο αγώνας του έθνους-κράτους για εξουσία, ο υπέρμετρος θρησκευτικός και εθνοτικός εθνικισμός και η σεξιστική πατριαρχική κοινωνία κυριαρχούν

και δημιουργούν μια πολύ συντηρητική κοινωνία. Λες κι η κοινωνία, η δημοκρατία και οι κοινοτικές τάσεις έχουν κατακερματιστεί από ακραία κρατικά και ηγεμονικά ιδεολογικά μονοπώλια. Η οικογένεια θεωρείται το μικρότερο κύτταρο του κράτους και όχι της κοινωνίας. Τόσο τα άτομα, όσο και τα θεσμικά όργανα, μιμούνται το κράτος. Αυτές οι ιστορικές τάσεις έχουν οδηγήσει σε έναν δριμύ αγώνα για εξουσία ανάμεσα στις κοινότητες των Τούρκων και των Τουρκμένων. Αντίστοιχοι αγώνες για εξουσία σημειώνονται και στο εσωτερικό των κοινωνιών, εξαιτίας αυτών των πολιτικών κυριαρχίας. Οι συγκεντρωτικές δομές εξουσίας του τουρκικού έθνους-κράτους και η άκαμπτη επίσημη ιδεολογία έχουν αποτρέψει τις δημοκρατικές και κοινοτικές τάσεις, από το να εξελίξουν και να επιλύσουν το τουρκικό εθνικό ζήτημα. Το μήνυμα που στέλνεται στην κοινωνία είναι, ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς το κράτος. Δεν υπάρχει καμία ισορροπία ανάμεσα στην κοινωνία/άτομο και το κράτος. Η υποταγή θεωρείται η μέγιστη αρετή.

Αντιθέτως, η θεωρία της δημοκρατικής νεωτερικότητας προσφέρει το κατάλληλο πλαίσιο για την επίλυση των εθνικών προβλημάτων όλων των εθνικών κοινοτήτων της Τουρκίας. Το σχέδιο μιας τουρκικής δημοκρατικής συνομοσπονδίας σε κοινοτική βάση θα ενίσχυε την εσωτερική της ενότητα και ταυτόχρονα θα δημιουργούσε τις κατάλληλες συνθήκες για μια ειρηνική συμβίωση με τους γείτονές της. Τα σύνορα έχουν χάσει το νόημα που είχαν, ως προς την κοινωνική ενότητα. Οι σημερινές τεχνολογίες της επικοινωνίας παρακάμπτουν τα γεωγραφικά σύνορα και επιτρέπουν μια ουσιαστική ενότητα ανάμεσα σε ανθρώπους και κοινότητες, όπου και αν βρίσκονται. Η δημιουργία μιας δημοκρατικής συνομοσπονδίας τουρκικών εθνικών κοινο-

τήτων θα μπορούσε να συμβάλλει στην παγκόσμια ειρήνη και στο σύστημα της δημοκρατικής νεωτερικότητας.

3. Η κουρδική εθνική κοινωνία απορρέει από το πλούσιο δυναμικό που μόλις αναπτύσσεται ως αποτέλεσμα των αγώνων της. Είναι, παγκοσμίως, ο πολυπληθέστερος λαός χωρίς κράτος-έθνος. Ήδη από την Νεολιθική Εποχή, βρίσκονται εγκατεστημένοι στις σημερινές στρατηγικές σημασίας περιοχές. Η γεωργία κι η κτηνοτροφία, καθώς και η ετοιμότητά τους να υπερασπιστούν τον εαυτό τους εκμεταλλευόμενοι τα γεωγραφικά πλεονεκτήματα της ορεινής πατρίδας τους, έχουν βοηθήσει τους Κούρδους να επιβιώσουν ως γηγενής λαός. Το κουρδικό εθνικό ζήτημα προκύπτει από το γεγονός ότι τους έχει στερηθεί το δικαίωμα της εθνικής υπόστασης. Έχουν γίνει προσπάθειες να αφομοιώσουν τους Κούρδους, να τους αφανίσουν και, τελικώς, να αρνηθούν πλήρως την ύπαρξή τους. Το ότι δεν έχουν δικό τους κράτος έχει τόσο πλεονεκτήματα, όσο και μειονεκτήματα. Τα εξαμβλώματα των πολιτισμών που βασίζονται σε κράτη έχουν αναπτυχθεί σε περιορισμένο βαθμό. Αυτό μπορεί να αποτελέσει όφελος για την πραγμάτωση της δημοκρατικής νεωτερικότητας, που υπερβαίνει την καπιταλιστική νεωτερικότητα. Η περιοχή στην οποία βρίσκονται εγκατεστημένοι χωρίζεται από τα εθνικά σύνορα τεσσάρων χωρών και αποτελεί περιοχή γεωστρατηγικής σημασίας, επομένως, τους παρέχει στρατηγικό πλεονέκτημα. Οι Κούρδοι δεν έχουν την ευχέρεια να σχηματίσουν μια εθνική κοινωνία, μέσα από τη χρήση της κρατικής εξουσίας. Υπό αυτή την έννοια, τα στοιχεία της καπιταλιστικής νεωτερικότητας δεν μπορούν να προσφέρουν αρκετά. Μολονότι, υπάρχει σήμερα μια κουρδική πολιτική οντότητα

στο ιρακινό Κουρδιστάν, αυτή δεν αποτελεί έθνος-κράτος, παρά μάλλον μια οιονεί κρατική οντότητα.

Το Κουρδιστάν έχει υπάρξει επίσης πατρίδα αρμενικών και αραμαϊκών μειονοτήτων, καθώς και άλλων λαών, στο πρόσφατο παρελθόν. Υπάρχουν επίσης, μικρότερες ομάδες Αράβων, Περσών και Τουρκογενών. Ακόμη και σήμερα είναι τόπος συνύπαρξης πολλών διαφορετικών θρησκειών και πίστεων. Υπάρχουν επίσης ισχυρά ίχνη φατριών και φυλετικών πολιτισμών, παρόλο που δεν έχει αναπτυχθεί αρκετά η αστική κουλτούρα.

Όλες αυτές οι ιδιότητες αποτελούν ευλογία για τη δημιουργία νέων, δημοκρατικών πολιτικών σχηματισμών. Κοινοτικές κολλεκτιβιστικές μονάδες στη γεωργία, αλλά και στους τομείς της διαχείρισης του νερού και της ενέργειας, είναι όχι μόνο ιδανικές, αλλά και απαραίτητες. Η κατάσταση ευνοεί επίσης την ανάπτυξη μιας ηθικής και πολιτικής κοινωνίας. Ακόμη και η πατριαρχική ιδεολογία βρίσκεται λιγότερο εδραιωμένη εδώ, σε σχέση με τις γειτονικές κοινωνίες. Αυτό ευνοεί την εγκαθίδρυση μιας δημοκρατικής κοινωνίας, με βασικό πυλώνα την ελευθερία και την ισότητα των γυναικών. Παρέχει, επίσης, τις συνθήκες για τη δημιουργία ενός δημοκρατικού έθνους, και μιας οικολογικής και οικονομικής κοινωνίας, σύμφωνα με το πρότυπο της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Το πρόταγμα της Κουρδικής Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας έχει μια ευκαιρία να υλοποιηθεί. Η δόμηση ενός δημοκρατικού έθνους βασισμένου σε πολυεθνικές ταυτότητες αποτελεί την ιδανική λύση μπροστά στο αδιέξοδο του έθνους-κράτους. Η αναδυόμενη οντότητα θα μπορούσε να αποτελέσει ένα προσχέδιο για ολοκληρή την Μέση Ανατολή και να εξαπλωθεί δυναμικά στις γειτονικές χώρες. Αν οι γειτονικές χώρες πεισθούν για αυτό το μοντέλο, η μοίρα της Μέσης Ανατολής μπορεί

να αλλάξει και να ενισχυθεί η δυνατότητα να αποτελέσει η δημοκρατική νεωτερικότητα μια εναλλακτική. Σε αυτό το πλαίσιο επομένως, η ελευθερία, η ισότητα και η δημοκρατική εξέλιξη των Κούρδων και του Κουρδιστάν, θα αποτελούσε συνώνυμο της ελευθερίας, της ισότητας και της δημοκρατίας σε ολόκληρη την περιοχή και τους λαούς της.

4. Τα αίτια των σημερινών προβλημάτων του περσικού ή ιρανικού έθνους μπορούν να αναζητηθούν στις παρεμβάσεις ιστορικών πολιτισμών και της καπιταλιστικής νεωτερικότητας. Αν και η αρχική τους ταυτότητα ήταν το αποτέλεσμα παραδόσεων του ζωροαστρισμού ή του μιθραϊσμού, αυτές έχουν πλέον ακυρωθεί από έναν κλάδο του Ισλάμ. Ο μανιχαϊσμός που προέκυψε ως αποτέλεσμα της σύνθεσης του ιουδαϊσμού, του χριστιανισμού και του μωαμεθανισμού με την ελληνική φιλοσοφία, δεν μπόρεσε να υπερισχύσει έναντι της ιδεολογίας του επίσημου πολιτισμού. Μάλιστα, δεν προχώρησε την ενίσχυση της εξεγερσιακής παράδοσης. Κι ως εκ τούτου, μετέτρεψε την ισλαμική παράδοση σε σιιτικό δόγμα και το υιοθέτησε σαν την πιο πρόσφατη πολιτισμική του ιδεολογία. Επί του παρόντος, γίνονται προσπάθειες εκμοντερνισμού του, περνώντας στοιχεία της καπιταλιστικής νεωτερικότητας μέσα από το σιιτικό φίλτρο.

Η ιρανική κοινωνία αποτελείται από πολλές εθνοτικές ομάδες και πολλές θρησκείες και είναι ευλογημένη με πλούσια παράδοση. Εδώ βρίσκονται όλες οι εθνικές και θρησκευτικές ταυτότητες της Μέσης Ανατολής. Αυτή η ποικιλομορφία έρχεται σε αντίθεση με τις ηγεμονικές αξιώσεις της θεοκρατίας, η οποία καλλιεργεί έναν λεπτό θρησκευτικό και φυλετικό εθνικισμό: η κυρίαρχη τάξη δεν διστάζει να ασκήσει αντινεωτερική προπαγάνδα, όταν αυτή

υπηρετεί τα συμφέροντά της, μολονότι η ίδια εφαρμόζει την καπιταλιστική νεωτερικότητα. Οι επαναστατικές και δημοκρατικές τάσεις έχουν αφομοιωθεί από τον παραδοσιακό πολιτισμό. Η χώρα κυβερνάται επιδέξια από ένα δεσποτικό καθεστώς. Βρίσκεται στην κορυφή της λίστας των κρατών και των κοινωνιών με την περισσότερη ένταση και τις πολλές αντιφάσεις. Μολονότι τα έσοδα από το πετρέλαιο κατευνάζουν εν μέρει τις εντάσεις, η ιρανική εθνικιστική - κρατική ιδεολογία βρίσκεται σε ένα οριακό σημείο αποσύνθεσης. Οι τριβές με τις ηγεμονικές δυναμείες των ΗΠΑ και της ΕΕ συνδράμουν σε αυτήν την κατάσταση.

Παρά τις έντονες συγκεντρωτικές προσπάθειες που γίνονται στο Ιράν, υπάρχει τρόπος τινά ένα είδος ομοσπονδισμού βάσης. Όταν συναντηθούν στοιχεία δημοκρατικού πολιτισμού και ομοσπονδιακών δομών, που να συμπεριλαμβάνουν Αζέρους, Κούρδους, Βαλούχους, Άραβες και Τουρκμένους, μπορεί να αναδυθεί το πρόταγμα της «Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας του Ιράν» και να καταστεί ελκυστικό. Εδώ θα παίξουν σημαντικό ρόλο τα γυναικεία κινήματα και οι κοινοτικές παραδόσεις.

5. Το αρμενικό εθνικό ζήτημα αποτελεί μια κορυφαία τραγωδία, που το έχει προκαλέσει η είσοδος της καπιταλιστικής νεωτερικότητας στην Μέση Ανατολή. Οι Αρμένιοι είναι από τους αρχαιότερους λαούς στην περιοχή και είχαν αρκετούς κοινούς τόπους διαμονής με τους Κούρδους. Ενώ οι Κούρδοι βιοπορίζονταν κυρίως από τη γεωργία και την κτηνοτροφία, οι Αρμένιοι ασχολήθηκαν με τη χειροτεχνία και τη βιοτεχνία.

Μολονότι, έχουν μια αντιστασιακή ιστορία αντίστοιχη με αυτή των Κούρδων, δεν είχαν ποτέ μόνιμους κρατικούς

θεσμούς. Οι Αρμένιοι ήταν οι πρώτοι, που ασπάστηκαν τον χριστιανισμό. Σ' αυτό παίζει σημαντικό ρόλο η ταυτότητα και η πίστη στη σωτηρία. Ήταν στρατηγικό λάθος η χειραγώγησή τους από την καπιταλιστική νεωτερικότητα, λόγω της επιθυμίας τους να δραστηριοποιηθούν στην Μέση Ανατολή. Ο εγκλωβισμός, λόγω των χριστιανικών φρονημάτων τους, κάτω από τη μουσουλμανική πλειοψηφία, τελικά μετατράπηκε σε τραγωδία, εξαιτίας της εθνικιστικής - κρατικής ιδεολογίας. Οι Αρμένιοι, οι οποίοι συνέβαλαν σημαντικά στην κουλτούρα της Μέσης Ανατολής, έγιναν το θύμα μιας τρομερής καταστροφής, που ήταν αποτέλεσμα των μηχανοραφιών της καπιταλιστικής νεωτερικότητας.

Οι Αρμένιοι είναι ο δεύτερος σε μέγεθος λαός, μετά τους Εβραίους, που ζει κυρίως στη διασπορά. Ωστόσο, η ίδρυση ενός αρμενικού κράτους στα δυτικά του Αζερμπαϊτζάν δεν σημαίνει ότι έλυσε το αρμενικό εθνικό ζήτημα. Δύσκολα μπορούν να επανορθωθούν οι συνέπειες της γενοκτονίας. Θα αναζητούν για πάντα τη χαμένη πατρίδα. Συνεπώς, αυτή η αναζήτηση καθορίζει σήμερα το αρμενικό ζήτημα. Όμως, άλλοι λαοί κατοικούν στην πατρίδα που αναζητούν. Δεν μπορεί να αποτελέσει λύση, οποιαδήποτε αντίληψη βασίζεται στο έθνος-κράτος. Δεν υπάρχει, ούτε ομοιογενής πληθυσμιακή δομή, ούτε ξεκάθαρα σύνορα, όπως απαιτεί η καπιταλιστική νεωτερικότητα. Η σκέψη των αντιπάλων τους μπορεί να είναι φασιστική, ωστόσο δεν αρκεί να αναζητηθούν οι λόγοι που σχετίζονται με αυτό το γεγονός. Είναι ζωτικής σημασίας να επικεντρωθούν σε τρόπους διεξόδου από την κατάσταση. Οι ομοσπονδιακές δομές θα μπορούσαν να παρέχουν μια εναλλακτική στους Αρμένιους. Σε περίπτωση που ανανεωθούν κάτω από ένα αρμενικό δημοκρατικό έθνος, θα μπορέσουν, όχι μόνο να

συνεχίσουν να διαδραματίζουν τον ιστορικό τους ρόλο στον πολιτισμό της Μέσης Ανατολής, αλλά και να βρουν τον σωστό δρόμο προς την απελευθέρωση.

6. Στη σύγχρονη εποχή, και οι χριστιανοί Αραμαίοι (Ασσύριοι) είχαν την ίδια τύχη με τους Αρμένιους. Είναι μια μεγάλη απώλεια για την κουλτούρα της Μέσης Ανατολής. Ήταν όχι μόνο οι δημιουργοί του Χριστιανισμού, αλλά και του μονοπωλίου του εμπορίου στον πολιτισμό της Μέσης Ανατολής. Η χειραγώγησή τους από την καπιταλιστική νεωτερικότητα τους έφερε στην ίδια μοίρα με εκείνη των Αρμενίων. Είχαν κοινό τόπο διαμονής με τους Κούρδους, αλλά και με άλλους λαούς. Η ενίσχυση της απομόνωσής τους, εξαιτίας του Χριστιανισμού, όπως και της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, προετοίμασαν τη θλιβερή τους κατάληξη.

Η καταστροφή που έπληξε και τους δύο λαούς, δεν οφειλόταν μόνο στη φασιστική, γενοκτονική δράση του τουρκικού Κομιτάτου Ένωση και Πρόοδος (οι δοσίλογοι Κούρδοι είχαν σημαντικό ρόλο σε αυτό). Το ζήτημα τηςαραμαϊκής εθνικής κοινωνίας, έχει τις ρίζες του στον πατριαρχικό πολιτισμό, αλλά αναπτύχθηκε περαιτέρω με τον χριστιανισμό και τις νεωτερικές ιδεολογίες. Για να υπάρξει λύση, πρέπει να μετασηματιστούν ριζικά οι Αραμαίοι. Η πραγματική λύτρωση ενδέχεται να έρθει, αν ξεκόψουν από τη νοοτροπία του κλασικού πολιτισμού και της καπιταλιστικής νεωτερικότητας και, αντ' αυτών, ενστερνιστούν τον δημοκρατικό πολιτισμό και ανανεώσουν την πλούσια πολιτιστική μνήμη τους, ως στοιχείο της δημοκρατικής νεωτερικότητας. Όστε να ανασυγκροτηθούν ως το «Αραμαϊκό Δημοκρατικό Έθνος».

7. Το εβραϊκό ζήτημα είναι εξίσου διεθνές ζήτημα, αλλά και κοινωνικό ζήτημα της Μέσης Ανατολής. Η ιστορία του εβραϊκού λαού εκφράζει την προβληματική πολιτισμική ιστορία της Μέσης Ανατολής. Η αναζήτηση του πλαισίου των απελάσεων, των πογκρόμ και των γενοκτονιών ισοδυναμεί με την αξιολόγηση των πολιτισμών. Η εβραϊκή κοινότητα έχει αφομοιώσει τις επιρροές των παλιών πολιτισμών των Σουμέριων και των Αιγυπτίων, καθώς και των φυλετικών κοινοτήτων της περιοχής. Έχουν επιδέξια μεταρρυθμίσει αυτούς τους πολιτιστικούς πόρους, μετασχηματίζοντάς τους στην εβραϊκή φυλετική κουλτούρα, και έχουν συμβάλει σημαντικά στον πολιτισμό της Μέσης Ανατολής. Όπως οι Αραμαίοι, και αυτοί έπεσαν θύματα των παραδόσεων του πολιτισμού και της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, που οι ίδιοι βοήθησαν να δημιουργηθούν. Θα πρέπει κι οι ίδιοι να συντονίσουν περαιτέρω τις προσπάθειες τους για μια λύση για την υπόθεσή τους, σύμφωνα με τα στοιχεία της δημοκρατικής νεωτερικότητας, που έχω προσπαθήσει να αναπτύξω. Ως προς αυτή την κατεύθυνση, έχουν αναμφίβολα εκφραστεί προοδευτικές θέσεις από διανοητές εβραϊκής καταγωγής. Ωστόσο, αυτό δεν είναι ούτε κατά διάννοια αρκετό. Για την επίλυση των προβλημάτων, όπως αυτά υφίστανται σήμερα, απαιτείται μια ανανεωμένη ιδιοποίηση της ιστορίας της Μέσης Ανατολής, σε δημοκρατική βάση.

Σε μια Μέση Ανατολή με έθνη-κράτη, το Ισραήλ θα πρέπει να είναι συνεχώς σε πόλεμο. Το σύνθημα είναι «οφθαλμός αντί οφθαλμού», ωστόσο, η φωτιά δεν μπορεί να σβήσει με φωτιά. Μολονότι, μπορεί να ενισχύσει την εμπιστοσύνη του Ισραήλ, να βρεί σε αυτό (το σύνθημα) την ηγεμονική δύναμη της καπιταλιστικής νεωτερικότητας, δεν επαρκεί για μια ριζική αλλαγή.

Η ισραηλο-παλαιστινιακή διαμάχη δείχνει ξεκάθαρα ότι, το μοντέλο του έθνους-κράτους δεν βοηθάει στην εξεύρεση λύσης, αλλά οξύνει το πρόβλημα. Το κόστος είναι πολύ μεγάλο σε αίμα και χρήμα· αυτό που τελικά μένει, είναι οι δύσκολες συνέπειες που κληροδότησαν τα φαινομενικά αδιέξοδα προβλήματα. Το παράδειγμα του Ισραήλ και της Παλαιστίνης δείχνει την απόλυτη αποτυχία της καπιταλιστικής νεωτερικότητας και του έθνους-κράτους.

Οι Εβραίοι ανήκουν στους φορείς του πολιτισμού της Μέσης Ανατολής. Η άρνηση του δικαίωμά τους στην ύπαρξη και οι γενοκτονίες αποτελούν επίθεση ενάντια στην ίδια την Μέση Ανατολή. Ο μετασχηματισμός τους σε δημοκρατικό έθνος, όπως και στην περίπτωση των Αρμενίων και των Αραμαίων, θα διευκόλυνε τη συμμετοχή τους σε μια δημοκρατική συνομοσπονδία της Μέσης Ανατολής. Ένα σχέδιο «Δημοκρατικής Συνομοσπονδίας του Ανατολικού Αιγαίου» θα ήταν μια θετική αρχή. Θα μπορούσε να κάνει τις αυστηρά και αποκλειστικά εθνικές και θρησκευτικές ταυτότητες, πιο ευέλικτες και ανοιχτές. Το Ισραήλ θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ένα πιο αποδεκτό, ανοιχτό και δημοκρατικό έθνος. Ωστόσο, αυτήν τη διαδικασία μετασχηματισμού θα πρέπει αναμφίβολα να ακολουθήσουν και οι γείτονές του.

Οι εντάσεις και οι ένοπλες συγκρούσεις στην Μέση Ανατολή κάνουν τον μετασχηματισμό του μοντέλου της νεωτερικότητας, να μοιάζει αναπόφευκτο. Χωρίς αυτόν, είναι αδύνατη η λύση σε τόσο δύσκολα κοινωνικά προβλήματα και εθνικά ζητήματα. Η δημοκρατική νεωτερικότητα προσφέρει μια εναλλακτική σε ένα σύστημα, που δεν είναι ικανό να λύσει αυτά τα προβλήματα.

8. Η εξόντωση της ελληνικής κουλτούρας στην Μικρά

Ασία είναι μια απώλεια, που δεν μπορεί να αναπληρωθεί. Η ανταλλαγή πληθυσμών, που συμφώνησαν το τουρκικό και ελληνικό έθνος-κράτος, κατά το πρώτο τέταρτο του προηγούμενου αιώνα, είχε αντίκτυπο εξίσου επώδυνο, με αυτόν των γενοκτονιών. Κανένα κράτος δεν έχει το δικαίωμα, να εκδιώξει έναν λαό από τον πολιτισμικό χώρο των προγόνων του. Ωστόσο, τα έθνη-κράτη έδειξαν επανειλημμένα την απάνθρωπη προσέγγισή τους σε τέτοια ζητήματα. Οι επιθέσεις ενάντια στην ελληνική, εβραϊκή, αραμαϊκή και αρμένικη κουλτούρα εντάθηκαν, καθώς το Ισλάμ ενισχυόταν σε όλη την Μέση Ανατολή. Αυτό με τη σειρά του, συνέβαλλε στην παρακμή του μεσανατολικού πολιτισμού. Η ισλαμική κουλτούρα δεν έχει καταφέρει να καλύψει το κενό, που ανέκυψε. Κατά τον 19^ο αιώνα, όταν η καπιταλιστική νεωτερικότητα προέλαυνε στην Μέση Ανατολή, βρήκε μια πολιτισμική έρημο, προϊόν μιας αυτοεπιβληθείσας πολιτιστικής διάβρωσης. Η πολιτισμική ποικιλομορφία ενισχύει τους αμυντικούς μηχανισμούς μιας κοινωνίας: οι ομοιογενείς πολιτισμοί είναι λιγότερο εύρωστοι. Επομένως, η κατάκτηση της Μέσης Ανατολής δεν ήταν δύσκολη. Το σχέδιο ενός ομοιογενοποιημένου έθνους, όπως εξαπλώθηκε από τα έθνη-κράτη, φέρει τη μεγαλύτερη ευθύνη για τις πολιτιστικές εκκαθαρίσεις.

9. Οι εθνοτικές ομάδες του Καυκάσου, επίσης, αντιμετωπίζουν σημαντικά κοινωνικά προβλήματα. Έχουν μεταναστεύσει επανειλημμένα στην Μέση Ανατολή, συμβάλλοντας αδιαμφισβήτητα στον πολιτισμικό πλούτο της περιοχής. Η άφιξη της νεωτερικότητας έφερε αυτές τις μειονοτικές κουλτούρες στα πρόθυρα του αφανισμού. Και αυτοί θα έβρισκαν τη θέση που τους αρμόζει, σε ένα σύστημα συνομοσπονδιών.

Τέλος, ας μου επιτρέψετε να επαναλάβω ότι, τα θεμελιώδη προβλήματα της Μέσης Ανατολής βρίσκονται βαθιά ριζωμένα στον ταξικό και κρατικό πολιτισμό και έχουν επιδεινωθεί με τη δομική παγκόσμια κρίση.

Οι αντιπρόσωποι της κυρίαρχης νεωτερικότητας στην περιοχή, δεν γνωρίζουν καν τι αντιπροσωπεύουν, πολύ περισσότερο μάλιστα δεν μπορούν να καθορίσουν ποια είναι τα ζητήματα και οι λύσεις τους. Τα στοιχεία της δημοκρατικής νεωτερικότητας, που επιχείρησα να ορίσω, αντιπροσωπεύουν τις θεωρητικές και δημοκρατικές δυνάμεις, που μπορούν να σταματήσουν τις γενοκτονίες και να υπερασπιστούν τη ζωή. Όταν αυτές οι δυνάμεις, με βάση μια δημοκρατική, οικονομική και οικολογική κοινωνία, κάνουν τη μετάβαση στην Εποχή των Δημοκρατικών Εθνών, τότε η ζωή μπορεί να επιστρέψει στην πρότερη απόλαυση εντός της μεσοανατολικής κουλτούρας.

Λιγά λόγια για τον συγγραφέα

Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν γεννήθηκε το 1949 και σπούδασε πολιτικές επιστήμες στην Άγκυρα. Ηγήθηκε ενεργά του απελευθερωτικού αγώνα των Κούρδων ως επικεφαλής του ΡΚΚ από την ίδρυσή του, το 1978, μέχρι την απαγωγή του ίδιου στις 15 Φλεβάρη του 1999. Εξακολουθεί να θεωρείται ειδήμονας σε θέματα στρατηγικής και ένας από τους πιο σημαντικούς πολιτικούς αντιπροσώπους του κουρδικού λαού. Υπό συνθήκες απομόνωσης στη φυλακή του νησιού Ιμραλί, ο Οτσαλάν έγραψε περισσότερα από δέκα βιβλία, τα οποία αποτέλεσαν επανάσταση για την κουρδική πολιτική. Έχει πολλές φορές κηρύξει μονομερείς καταπαύσεις του πυρός του αντάρτικου πολέμου και παρουσιάσει εποικοδομητικές προτάσεις για μια πολιτική λύση του κουρδικού ζητήματος. Η παρούσα «ειρηνευτική διαδικασία» ξεκίνησε το 2009, όταν το τουρκικό κράτος ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα του Οτσαλάν για εξεύρεση πολιτικής λύσης στο κουρδικό. Από τις 27 Ιουλίου του 2011 κρατείται και πάλι σε συνθήκες σχεδόν πλήρους απομόνωσης στο νησί-φυλακή του Ιμραλί.

Λιγά λόγια για τη Διεθνή Πρωτοβουλία

Στις 15 Φλεβάρη του 1999, ο πρόεδρος του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος (PKK), Αμπντουλάχ Οτσαλάν, κατέληξε στα χέρια του τουρκικού κράτους ύστερα από μια παράνομη επιχείρηση που έλαβε χώρα με την υποστήριξη μιας συμμαχίας μυστικών υπηρεσιών, υπό την καθοδήγηση των αντίστοιχων κυβερνήσεών τους. Αποτροπιασμένοι από αυτήν την κατάφορη παραβίαση του διεθνούς δικαίου, πολλοί διανοούμενοι και εκπρόσωποι οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών δημιούργησαν μία πρωτοβουλία για την απελευθέρωση του Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Η Διεθνής Πρωτοβουλία «Ελευθερία για τον Αμπντουλάχ Οτσαλάν – Ειρήνη στο Κουρδιστάν» ξεκίνησε τις εργασίες της τον Μάρτη του 1999 με το άνοιγμα ενός γραφείου κεντρικού συντονισμού. Η Διεθνής Πρωτοβουλία θεωρεί τον εαυτό της μια πολυεθνική ειρηνευτική πρωτοβουλία που εργάζεται για την εξεύρεση ειρηνικής και δημοκρατικής λύσης στο κουρδικό ζήτημα. Ακόμη και μετά από την πολυετή φυλάκισή του, ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν ακόμη αντιμετωπίζεται ως αδιαισθητός ηγέτης από την πλειοψηφία του κουρδικού λαού. Ως εκ τούτου, η επίλυση του κουρδικού ζητήματος στην Τουρκία συνδέεται στενά με τη μοίρα του. Ως κύριος σχεδιαστής της ειρηνευτικής διαδικασίας, θεωρείται από όλες τις πλευρές ο άνθρωπος-κλειδί για την επιτυχή κατάληξή της, κάτι που καθιστά όλο και πιο επιτακτικό το

θέμα της απελευθέρωσής του. Η Διεθνής Πρωτοβουλία δεσμεύεται να διαδραματίσει το ρόλο της μέχρι τέλους, μέσα από αντικειμενική πληροφόρηση, άσκηση πολιτικής επιρροής και δημοσίων σχέσεων, συμπεριλαμβανομένων διαφόρων εκστρατειών. Δημοσιεύοντας μεταφράσεις των έργων που ο Οτσαλάν έγραψε μέσα στη φυλακή, ελπίζει να συμβάλει σε μια καλύτερη κατανόηση των αιτιών των συγκρούσεων και των πιθανών λύσεων.

Δημοσιεύσεις του Αμπντουλάχ Οτσαλάν

Βιβλία

Declaration on the Democratic Solution of the Kurdish Question (1999)

Prison Writings I: The Roots of Civilisation (2007)

Prison Writings II: The PKK and the Kurdish Question in the 21st Century (2011)

Prison Writings III: The Road Map to Negotiations (2012)

Civilization: The Age of Masked Gods and Disguised Kings (Manifesto for a Democratic Civilization, Volume I) (2015)

Capitalism: The Age of Unmasked Gods and Naked Kings (Manifesto for a Democratic Civilization, Volume II) (2017)

Προσεχή και Αμετάφραστα

Sociology of Freedom

(Manifesto for a Democratic Civilization, Volume III)

Bir Halkı Savunmak (Turkish 2004)

Ortadoğu'da Uygarlık Krizi ve Demokratik Uygarlık Çözümü

(Manifesto for a Democratic Civilization, Volume IV) (Turkish 2010)

Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü (Manifesto for a

Democratic Civilization, Volume V) (Turkish 2012)

Μπροσούρες

Πόλεμος και Ειρήνη στο Κουρδιστάν (2008)

Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός (2011)

Απελευθερώνοντας τη Ζωή: Η Γυναικεία Επανάσταση (2013)

Το Δημοκρατικό Έθνος (2016)

Περισσότερες πληροφορίες και μεταφράσεις σε άλλες γλώσσες στο :
www.ocalan-books.com